

UZASADNIENIE

do punktu 1 sentencji wyroku

Decyzją z 26.11.2018 r., wydaną na podstawie art. 83 ust.1 pkt 2 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017r., poz. 1778 ze zm.) oraz art. 11 ust. 3 lit a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EW) nr (...) z 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE serii (...) nr 166/1 z 30.04.2014 r., s. 1 Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5 str. 72 z późn. zm.), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że P. L. podlega ustawodawstwu polskiemu od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r.

W uzasadnieniu ZUS podkreślił, że złożone przez wnioskodawcę kserokopie umowy o pracę i wyciągów bankowych nie są wystarczające do uznania, że praca na podstawie zawartej umowy ze słowackim podmiotem – M. s.r.o., była faktycznie wykonywana, podobnie jak dokument rejestracyjny FO, który potwierdza tylko formalne zgłoszenie wnioskodawcy przez pracodawcę słowackiego do ubezpieczenia socjalnego jako pracownika, a którego nie można traktować zamiennie z zaświadczeniem A1. ZUS argumentował, że z uwagi na to, że realne wykonywanie pracy na terenie Słowacji nie zostało dostatecznie poparte w złożonym przez wnioskodawcę materiale dowodowym oraz w związku z brakiem odpowiedzi na pismo skierowane 5.05.2017 r. do właściwej instytucji słowackiej, Oddział w T. ZUS 24.08.2018 r. zwrócił się ponownie do tej instytucji (słowackiej) z prośbą o przekazanie wszelkich informacji oraz dowodów w sprawie aktywności zawodowej wnioskodawcy na terenie Republiki Słowackiej. Zakład wskazał, że w piśmie z 10.06.2018 r. instytucja słowacka potwierdziła fakt zgłoszenia wnioskodawcy przez firmę (...) s.r.o. do ubezpieczenia społecznego od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r., dodając, że jednocześnie słowacka instytucja poprosiła ZUS o przesłanie decyzji o ustawodawstwie polskim, jeśli taka została wnioskodawcy wydana, a ponadto poinformowała, że nie wydała wnioskodawcy formularza A1. Zakład podał, że z tego powodu uznał, że zgodnie z art. 11 ust. 3 lit a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 wnioskodawca podlega polskim przepisom w zakresie zabezpieczenia społecznego i w związku tym pismem z 3.08.2018 r. ZUS określił dla wnioskodawcy jako właściwe ustawodawstwo polskie, przekazując to stanowisko instytucji słowackiej, która nie wniosła do niego zastrzeżeń. Zakład podał, że wydał przedmiotową decyzję zgodnie z pismem 22.08.2018 r. P. L., w którym wniósł on o wydanie decyzji administracyjnej w przedmiotowej sprawie po upływie dwumiesięcznego terminu od momentu poinformowania o dokonanych ustaleniach właściwego ustawodawstwa. W efekcie powyższych rozważań ZUS wskazał, że na podstawie art. 11 ust. 1 i ust.3 lit. a), art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EW) nr (...) z 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE serii (...) nr 166/1 z 30.04.2014 r., s. 1 Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5 str. 72 z późn. zm.), art. 16 ust. 1-3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009 r., s.1 ze zm.), stwierdził jak w decyzji.

/decyzja k. 1- 3 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca, wnosząc o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r. podlegał ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, a nadto o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił naruszenie:

- art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1) poprzez definitywne rozstrzygnięcie o ustawodawstwie polskim jako właściwym w sytuacji niewyjaśnieni ze słowacką instytucją kluczowej kwestii związanej z dokonaniem oceny słowackiego stosunku pracy w postaci i potwierdzenia lub wykluczenia faktycznego wykonywania pracy na terenie Słowacji

przez wnioskodawcę, rozstrzygnięcia czy praca najemna winna zostać uznana za „normalną” w świetle art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i powinna stanowić tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu pracy na rzecz M. s.r.o, tym samym nieprawidłowo uznając, iż organy z zakresu ubezpieczeń społecznych obu państw wypracowały wspólne stanowisko w zakresie ustalenia ustawodawstwa właściwego dla wnioskodawcy dotyczącego ubezpieczeń społecznych uznając ustawodawstwo polskie;

- art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji (...) zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1) poprzez ustalenie stanu wynika, że praca jest przez wnioskodawcę wykonywana, a wnioskodawca przedłożył umowę o pracę oraz list registryjny potwierdzający dokonanie zgłoszenia do słowackiego systemu ubezpieczeń społecznych, które nie zostało wycofane;
- art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1) poprzez jego zastosowanie, podczas gdy przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ wnioskodawca wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale także pracę najemną na Słowacji, w związku z czym zastosowanie do odwołującego miał wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004;
- art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009 r., s.1) poprzez definitywne rozstrzygnięcie o ustawodawstwie polskim jako właściwym w sytuacji niezawiadomienia słowackiej instytucji o dokonaniu rozstrzygnięcia w zakresie tymczasowego ustalenia właściwego ustawodawstwa i nie uzyskania właściwego stanowiska słowackich organów w zakresie oceny faktycznego wykonywania pracy przez wnioskodawcę na terenie Słowacji, tym samym nieprawidłowo uznano, że organy z zakresu ustawodawstwa właściwego dla wnioskodawcy dotyczącego ubezpieczeń społecznych uznając ustawodawstwo polskie.

Ponadto skarżący wniósł o zobowiązanie organu rentowego do przedłożenia protokołu kontroli przeprowadzonej u słowackiego pracodawcy, tj. spółki (...) s.r.o. C. w zakresie zatrudnienia i wynagrodzenia wnioskodawcy obejmującego okres luty – listopad 2017 r., ewentualnie w sytuacji braku takiego protokołu o zobowiązanie ZUS do wystąpienia do organu słowackiej Socjalnej P. o przedmiotowy dokument.

Dodatkowo skarżący wnosil o zobowiązanie organu rentowego do przedstawienia wyliczenia, na podstawie których jego praca została uznana przez organ słowacki za marginalną wraz z dokumentami, na których oparł się oparł sporządzając to wyliczenie, ewentualnie w sytuacji braku takiego protokołu o zobowiązanie ZUS do wystąpienia do organu słowackiej Socjalnej P. o przedmiotowy dokument.

/odwołanie k. 3- 7/

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/odpowiedź na odwołanie k. 9-10/

W piśmie procesowym z 16.08.2019 r. wnioskodawca wniósł o wezwanie do udziału w sprawie charakterze zainteresowanego jego słowackiego pracodawcy M. s.r.o., jednocześnie podtrzymując dotychczasowe stanowisko /k. 25/.

W piśmie procesowym z 13.09.2019 r. (data nadania) pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie wniosku odwołującego o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego MANIOM s.r.o., podtrzymując dotychczasowe stanowisko /k. 32-36/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca - P. L. urodził się (...)

/niesporne/.

Odwołujący mieszka w R.

/niesporne/.

P. L. od 1.12.2014 r. prowadzi na terenie Rzeczypospolitej Polskiej własną pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie wpisu do (...), pod firmą (...) z siedzibą w R., której głównym przedmiotem jest działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych.

/wydruk z (...) k. 69 akt ZUS/

W dn. 22.03.2017 r. P. L. złożył do ZUS wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1), w związku z prowadzeniem własnej pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce i zawarciem umowy o pracę z 1.02.2017 r. ze słowackim podmiotem MANIOM s.r.o. z siedzibą P. 76, (...) Č., Slovakia do którego dołączył:

- kserokopię umowę o pracę z 1.02.2017 r. (wraz z tłumaczeniem), którą zawarł ze słowacką firmą (...) s.r.o. z siedzibą P. 76, (...) Č., Slovakia na podstawie, której został zatrudniony na czas nieokreślony w charakterze promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy w wymiarze 10 godzin miesięcznie z wynagrodzeniem 60 €. W umowie tej podano, że praca wnioskodawcy będzie polegała w szczególności na: kontaktach z potencjalnymi klientami pracodawcy i jego klientami, prezentacji i promocji działalności pracodawcy i jego klientów, zapewnieniu pisemnych źródeł, materiałów i urządzenia technicznego w celu realizacji i prowadzenia szkoleń internetowych. Strony umówiły się, że miejscem pracy wnioskodawcy będzie Republika Słowacka, przy czym pracownik wyraził zgodę na wysyłanie go w delegacje służbowe oraz na pracę poza miejscem pracy w zakresie i na warunkach określonych w par. 57 kodeksu pracy, który - zgodnie z punktem 1 umowy pakt 1.1.2. Pt „Definicje i wykładnia” – oznacza ustawę nr (...) Zbiór przepisów, Kodeks pracy, w brzmieniu późniejszych przepisów

- oraz dokument R. list FO potwierdzający zgłoszenie wnioskodawcy przez słowacką spółkę (...) s.r.o. do słowackich ubezpieczeń społecznych od 1.02.2017 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie w/w umowy o pracę

/wniosek k. 55 akt ZUS; umowa wraz z tłumaczeniem k. 56- 67 akt ZUS; /R. list FO k. 68 akt ZUS/.

Odwołujący nie przedłożył w ZUS-ie wraz z w/w wnioskiem z 22.03.2017 r. zaświadczenia wydanego mu na formularzu DP A1 przez właściwą słowacką instytucję ubezpieczeniową

/niesporne/.

Pismem z 4.04.2017 r. ZUS zwrócił się do wnioskodawcy z prośbą o złożenie wyjaśnień dotyczących rzeczonego wniosku oraz przedłożenia wszelkich dokumentów potwierdzających fakt wykonywania pracy na Słowacji oraz, że praca ta nie ma charakteru marginalnego. W treści tego pisma ZUS przywołał treść art. 16 ust. 1 i 2 Parlamentu Europejskiego i Rady Nr (...) dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i poinformował odwołującego, że zgodnie z art. 14 ust. 5 b) tego rozporządzenia – praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem. ZUS wskazał, że praca o charakterze marginalnym to praca, która jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu pracy i zysku ekonomicznego, dodając, że za taką pracę uznaje się pracę zajmującą mniej niż 5% regularnego czasu pracy i/lub przynoszącą mniej niż 5% jego całkowitego wynagrodzenia.

/pismo ZUS z 4.04.2017 r. k. 53 akt ZUS/

Przedmiotowe pismo zostało zwrócone do ZUS z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

/przesyłka adresowana do wnioskodawcy k. 54 akt ZUS/

Pismem z 5.05.2017 r. ZUS zwrócił się do właściwej słowackiej instytucji ubezpieczeniowej (S. poisťovňa, Š.), o przekazanie wszelkich informacji oraz dowodów potwierdzających aktywność zawodową P. L. na terenie Republiki Słowackiej, do którego załączył wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa, załączone do niego dokumenty przedłożone przez skarżącego w postaci umowy o pracę, przelewów wynagrodzenia i kopii dokumenty registrańcy list FO, a także pismo adresowane do wnioskodawcy z dn. 4.04.2017 r.

ZUS powiadomił w tym piśmie słowacką instytucję ubezpieczeniową, że wnioskodawca nie zareagował na pismo organu rentowego z dn. 4.04.2017 r., wobec czego organ rentowy powziął wątpliwości co do rzeczywistego świadczenia pracy w firmie (...) s.r.o. na Słowacji przez P. L.. Zakład zwrócił się z prośbą o przeprowadzenie postępowania przez słowacką instytucję ubezpieczeniową i udzielenie odpowiedzi czy P. L. od 1.02.2017 r. faktycznie wykonuje pracę najemną na terenie Słowacji w w/w firmie oraz czy zachodzi okoliczność z art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EW) nr (...) z 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE serii (...) nr 166/1). Ponadto ZUS zwrócił się z prośbą do słowackiego organu o dołączenie wszelkich dokumentów, które są w jego posiadaniu, a które mogą przyczynić się do prawidłowego rozstrzygnięcia w związku z ustaleniem właściwego ustawodawstwa dla P. L..

/pismo ZUS z 5.05.2017 r. k. 51 akt ZUS/.

W/w pismo zostało doręczone słowackiej instytucji ubezpieczeniowej 10.05.2017 r.

/z.p.o.k. - k. 52 akt ZUS/

Odwołujący pismem z 12.05.2017 r. poinformował ZUS, że nie otrzymał pisma organu rentowego z 4.04.2017 r. wzywającego go do złożenia wyjaśnień.

/pismo wnioskodawcy z 12.05.2017 r. k. 49 akt ZUS/

Wobec powyższego ZUS ponownie przesłał odwołującemu - wraz z pismem dn. 23.05.2017 r. - w/w pismo z 4.04.2017 r. celem zapoznania się i ustosunkowania do jego treści. Przedmiotowe pisma zostały skutecznie doręczone wnioskodawcy 29.05.2017 r.

/pismo ZUS z 23.05.2017 r. k. 47 akt ZUS, z.p.o.k. k. 48 akt ZUS/.

Następnie wnioskodawca w dn. 12.06.2017 r. złożył do ZUS ogólne wyjaśnienia na temat charakteru i czasu pracy na terenie Słowacji oraz dołączył kopie przelewów na rachunek bankowy, potwierdzających otrzymywanie wynagrodzenia za luty, marzec i kwiecień 2017 r. Odwołujący nie odniósł się do zagadnień, o które pytał go ZUS, tj. okoliczności zatrudnienia (miejsca przebywania podczas świadczenia pracy na terenie Słowacji, środków transportu wykorzystywanych w celu przemieszczania się do miejsc świadczenia pracy na Słowacji); sposobu świadczenia pracy (jakie wyroby i usługi były reklamowane, gdzie i kiedy doszło do prezentacji, w jakim języku były promowane usługi pracodawcy albo jego klientów, jakie pisemne źródła, materiały i urządzenia techniczne zapewnił wnioskodawca w celu realizacji szkoleń internetowych, kiedy, z jakiego miejsca prowadzone były szkolenia internetowe), czy rezultatów wykonanej pracy (nazwy firm słowackich, którym usługi były prezentowane, pozyskanych klientów dla pracodawcy, liczby przeprowadzonych szkoleń internetowych).

/pismo wnioskodawcy z 12.06.2017 r. wraz z załącznikami k. 40- 45 akt ZUS/

Wobec braku odpowiedzi właściwej słowackiej instytucji ubezpieczeniowej na pismo ZUS z 5.05.2017 r., Zakład ponownie zwrócił się do tej instytucji (słowackiej) pismem z 24.04.2018 r. z prośbą o podanie wszelkich informacji oraz dowodów w sprawie aktywności zawodowej wnioskodawcy na terenie Republiki Słowackiej. Ponadto ZUS zwrócił się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z prośbą czy P. L. została wydana decyzja, a jeśli tak to kiedy stała się prawomocna.

/pismo ZUS z 24.04.2018 r. k. 38 akt ZUS/

W piśmie z 10.05.2018 r. właściwa słowacka instytucja ubezpieczeniowa podała, że nie rejestruje umów o pracę pracowników, dodając, że jeżeli ZUS potrzebuje ich do oceny prawodawstwa, to należy zwrócić się o nie do pracownika lub do pracodawcy M. s.r.o. Podała też, że M. s.r.o. nie została określona przez słowacką instytucję ubezpieczenia społecznego, centrala, B. jako pracodawca, którego pracownicy nie wykonują rzeczywiście czynności na terytorium Słowacji. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa, oddział Č., poinformowała, że nie wydała decyzji o niepowstaniu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego, obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek bezrobocia P. L., jako pracownikowi firmy (...) s.r.o. P. 76, 022 01 Č., zgodnie z ustawodawstwem słowackim. Ponadto słowacka instytucja potwierdziła zgłoszenie wnioskodawcy przez firmę (...) s.r.o. do ubezpieczenia społecznego w okresie od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r., a także poinformowała, że wnioskodawcy nie wystawiono formularza DP A1. Jednocześnie słowacka instytucja ubezpieczeniowa zwróciła się z prośbą o przesłanie przez ZUS decyzji o ustawodawstwie polskim, jeśli taka decyzja została wydana w stosunku do wnioskodawcy.

/pismo słowackiej instytucji ubezpieczeniowej k. 37 akt ZUS/

Pismem z 8.06.2018 r. Zakład powiadomił odwołującego o zakończeniu postępowania w sprawie jego wniosku z 22.03.2017 r. o ustalenie właściwego dla wnioskodawcy ustawodawstwa.

/pismo ZUS z 8.06.2018 r. k. 35 akt ZUS/

W odpowiedzi na to pismo wnioskodawca złożył do ZUS 29.06.2018 r. pismo, w którym podtrzymał swoje stanowisko, ponownie załączając przetłumaczoną umowę o pracę z dn. 1.02.017 r. zawartą przez niego ze spółką (...) s.r.o. oraz dowody przelewu wynagrodzenia za miesiące od lutego do listopada 2017 r., z których wynika, że za pracę najemną uzyskał dochód netto w kwotach:

- 223,50 zł za luty 2017 r. (przelew z 20 marca 2017 r. - k. 25 akt ZUS);
- 219,79 zł za marzec 2017 r. (przelew z 19 kwietnia 2017 r. - k. 26 akt ZUS),
- 217,77 zł za kwiecień 2017 r. (przelew z 18 maja 2017 r. - k. 27 akt ZUS);
- 219,17 zł za maj 2017 r. (przelew z 20 czerwca 2017 r. - k. 28 akt ZUS),
- 218,07 zł za czerwiec 2107 r. (przelew z 18 lipca 2017 r. - k. 29 akt ZUS),
- 221,04 zł za lipiec 2017 r. (przelew z 21 sierpnia 2017 r. - k. 30 akt ZUS);
- 222,29 zł za sierpień 2017 r. (przelew z 18 września 2017 r. - k. 31 akt ZUS),
- 219,86 zł za wrzesień 2017 r. (przelew z 19 października 2017 r. - k. 32 akt ZUS),
- 220,41 zł za październik 2017 r. (przelew z 21 listopada 2017 r. - k. 33 akt ZUS),
- 219,36 zł za listopad 2017 r. (przelew z 19 grudnia 2017 r. - k. 34 akt ZUS).

/pismo wnioskodawcy z 29.06.2018 r. wraz z załącznikami k. 11 – 34 akt ZUS/.

Pismem z 3.08.2018 r. na podstawie art. 16 ust. 2 zd. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dn. 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE serii (...) nr 284 z 30.10.2009 r., s. 1 z późn. zm.) zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym” w sprawie zawiadomienia o wykonywaniu pracy najemnej i pracy na własny rachunek w dwóch lub więcej państwach członkowskich, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., jako instytucja wyznaczona przez właściwą władzę Rzeczypospolitej Polskiej, będącej państwem, w którym P. L. ma miejsce zamieszkania, zawiadomił właściwą słowacką instytucję ubezpieczeniową (S. poisťovna, ústredie), że ustalił z uwzględnieniem art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 883/2004 z dn. 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE serii (...) nr 166 z 30.04.2004 r. s.1 Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5 , t. 5 str. 72 z późn. zm.) oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego, że do zainteresowanego znajduje zastosowanie ustawodawstwo polskie w okresie od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r. Organ rentowy wskazał, że powyższe ustalenie ma charakter tymczasowy i stanie się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państwa członkowskich, o ile ustawodawstwo nie zostanie ostatecznie określone na podstawie art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji nie poinformuje Oddziału w T. M. przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. ZUS poinformował tym pismem, że P. L. wykonuje pracę na własny rachunek w Polsce od 1.12.2014 r. i od 1.02.2017 r. zawarł umowę o pracę z firmą (...) s.r.o. z siedzibą P. 76, 022 01 C., Slovakia w charakterze promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy w wymiarze 10 godzin miesięcznie z wynagrodzeniem 60 €, a także, że rozwiązał tę umowę od 1.12.2017 r. Zakład podał, że P. L. przedłożył następujące dokumenty: kserokopię umowy o pracę i potwierdzenia zrealizowanych transakcji – przelewów na rachunek wynagrodzenia za miesiąc od lutego do listopada 2017 r., podając ich kwoty w poszczególnych miesiącach wynikające z poszczególnych potwierdzeń. Zakład podkreślił, że wnioskodawca nie załączył żadnych dokumentów potwierdzających faktyczne wykonywanie pracy na terenie Słowacji. ZUS wskazał też w tym piśmie, że wnioskodawca od 1.12.2017 r. podpisał analogiczną umowę o świadczenie pracy w charakterze promotora usług – tym razem na terenie Niemiec z firmą, której tak jak w przypadku spółki (...) s.r.o. jest również M. S.. W konkluzji ZUS podał, że uznał, że praca na terenie Słowacji na podstawie umowy o pracę zawartej z firmą (...) s.r.o. nie była wykonywana.

/pismo ZUS z 3.08.2018 r. k. 9 akt ZUS/

W/w pismo zostało doręczone sławskiej instytucji ubezpieczeniowej 7.08.2018 r. /z.p.o.k. k. 10 akt ZUS/.

Ponadto pismem z 3.08.2018 r., na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 883/2004 z dn. 29.04.2009 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE serii (...) NR 166 z 30.04.2004 r., s. 1, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5 , t. 5 str. 72 ze zm.) oraz art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) NR 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE serii (...) nr 284 z 30.10.2009 r., s. 1 ze zm.) zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”, w sprawie zawiadomienia o wykonywaniu pracy najemnej w dwóch lub więcej państwach członkowskich, (...) Oddział w T. powiadomił także wnioskodawcę o tym, że stwierdza, iż tymczasowo podlega on ustawodawstwu polskiemu w okresie od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r., zaznaczając, że ustalenie to stanie się ostatecznym w terminie 2 miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, o ile ustawodawstwo nie zostanie ostatecznie określone na podstawie art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji nie poinformuje Oddziału w T. przed upływem tego dwumiesięcznego terminu niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

/pismo ZUS z 3.08.2018 r. k. 7 akt ZUS/.

W odpowiedzi na to pismo wnioskodawca w piśmie z 22.08.2018 r. (data sporządzenia i nadania) oświadczył, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko i powołując się na art. 104 k.p.a. wniósł o wydanie w przedmiotowej sprawie decyzji po upływie dwumiesięcznego terminu od momentu poinformowania o ustaleniu tymczasowego ustawodawstwa instytucji słowackiej przez ZUS

/pismo wnioskodawcy z 27.08.2018 r. k. 5 akt ZUS/

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie wniosła zastrzeżeń w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania pisma ZUS z 3.08.2018 r. o tymczasowym ustaleniu podlegania wnioskodawcy ustawodawstwu polskiemu we wskazanym okresie

/niesporne/.

W dn. 26.11.2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wydał zaskarżoną decyzję, którą ustalił, że P. L. podlega ustawodawstwu polskiemu od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r.

/decyzja k. 1- 3 akt ZUS/

Sąd Okręgowy powyższy stan faktyczny ustalił w całości w oparciu o powołane dokumenty, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł żadnych powodów by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Wstępnie odnosząc się do wniosku odwołującego o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego jego słowackiego pracodawcy M. s.r.o. Sąd Okręgowy zważył, że brak było podstaw do jego uwzględnienia. Zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ §2 k.p.c. jest bowiem ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy w całości podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z 12.06.2019 r., II UK 223/18 (L. nr (...)), że zgodnie z zasadą terytorialności, chodzi w tym przepisie o prawa i obowiązki wynikające z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych (zob. art. 6 ust. 1 in principio ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; obecnie t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 300 ze zm.), stąd nie ma on zastosowania do praw i obowiązków wynikających z porządków prawnych innych krajów członkowskich Unii, o których rozstrzygają odpowiednie organy tych krajów wedle obowiązującego w nich prawa (zob. też postanowienia SN z 27.09.2016 r., I UZ 14/16, z 6.09.2016 r., I UZ 13/16, z 21.11.2016 r., II UK 735/15 i II UK 734/15, niepubl. a także wyroki SN z 14.07.2016 r., II UK 297/15, z 25.11.2016 r., I UK 370/15). N/n sprawa dotyczy ustalenia ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, a zatem dotyczy wyłącznie praw i obowiązków osoby, która podejmuje działalność zarobkową na terenie dwóch Państw Członkowskich. Pracodawca słowacki nie może być zatem stroną n/n postępowania prowadzonego na terenie Polski, jako że w żaden sposób nie dotyczy ono jego praw i obowiązków (tak samo Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 26.12.2016 r., III AUa 79/16; zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 19.05.2016r., III AUa 910/15, Legalis 1504911). Tym samym nieuprawnione i bezskuteczne procesowo byłoby wezwanie pracodawcy słowackiego odwołującego, jako zainteresowanego w n/n sprawie. Z tych względów wniosek skarżącego nie został uwzględniony.

Przechodząc do merytorycznej oceny wniesionego odwołania w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (por. np. postanowienie SN z 13.05.1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601).

W n/n sprawie spór w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczył tego, czy od 1.02.2017 r. do 30.11.2017 r. w stosunku do wnioskodawcy ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych w związku z prowadzeniem przez wnioskodawcę własnej pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski, czy też – jak twierdzi skarżący - podlegał on w tym okresie ubezpieczeniom społecznym na Słowacji jako pracownik najemny słowackiej firmy (...) s.r.o.

Ocenę zasadności poszczególnych zarzutów sformułowanych przez skarżącego w odwołaniu rozpocząć wypada od przypomnienia, że dla ustalenia podlegania określonej osobie ubezpieczeń społecznych przez osobę wykonującą równocześnie pracę najemną oraz pracę na własny rachunek na terenie różnych Państw Członkowskich Unii Europejskiej, regulują przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004 r. – dalej też rozporządzenie podstawowe) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 284/1 z 30.10.2009 – dalej też rozporządzenie wykonawcze).

Przepis art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, stanowi, że osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

W/w zasada ma na celu uniknięcie komplikacji mogących wyniknąć z jednoczesnego zastosowania kilku krajowych ustawodawstw i zniesienie nierówności w traktowaniu, które dla osób przemieszczających się wewnątrz Unii są konsekwencją częściowego lub całkowitego zbiegu ustawodawstw właściwych (zob. podobnie wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 9 marca 2006 r., P., C-493/04, EU:C:2006:167, pkt 21).

Zgodnie z art. 11 ust. 3 lit a) tego rozporządzenia osoba, wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeśli wykonuje taką pracę w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określonej zgodnie z przepisami art. 13 ust. 1.

Według art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia odwołującego oparte są na fakcie, że zawarł z firmą słowacką M. s.r.o. umowę o pracę z 1.02.2017 r., w której miejsce wykonywania pracy zostało określone w Słowacji, z czego skarżący wywodzi, że podlegał w badanym okresie z tytułu rzeczonyj umowy ustawodawstwu słowackiemu - a to z uwagi, że wykonując zarówno pracę najemną na Słowacji, jak i prowadząc działalność na własny rachunek w Polsce, podlegał pierwszej hipotezie, o której mowa w cytowanym wyżej przepisie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

Jednakże, zdaniem Sądu Okręgowego, analiza całego dostępnego materiału dowodowego wskazuje na to, że twierdzenia odwołującego są nieuzasadnione, ponieważ nie wykazał on, że został objęty słowackim ubezpieczeniem społecznym.

Zgodnie z art. 1 pkt a) rozporządzenia podstawowego, do celów stosowania rozporządzenia określenie "praca najemna" oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. Istotne jest zatem zbadanie czy osoba wykonująca pracę najemną lub wykonywająca działalność w różnych państwach spełnia warunki ubezpieczenia ustanowione przez system zabezpieczenia społecznego w prawie krajowym wskazanym przez normy kolizyjne jako właściwe.

Należy przypomnieć, że normy kolizyjne zawarte w rozporządzeniu podstawowym mają wobec państw członkowskich charakter bezwzględnie wiążący i nie można przyjąć, by osoby objęte systemem zabezpieczenia społecznego i podlegające zakresowi stosowania tych przepisów mogły zniweczyć ich skutki poprzez posiadanie możliwości podjęcia

decyzji o rezygnacji z podlegania im (zob. podobnie wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 14.10.2010 r., van D. i in., C-345/09, EU:C:2010:610, pkt 52).

W przypadku, gdyby słowacka instytucja ubezpieczeniowa wydała decyzję o objęciu wnioskodawcy słowackim ubezpieczeniem, istotna byłaby kwestia, które ustawodawstwo jest właściwe. Na dzień orzekania w n/n sprawie – jak wskazuje na to analiza akt ZUS-owskich - takiego sporu między instytucjami ubezpieczeniowymi Polski i Słowacji nie ma.

Sąd Okręgowy zważył, że wnioskodawca w toku n/n postępowania odwoławczego, do dnia wyrokowania, nie przedstawił dowodu pochodzącego od słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, że został objęty pełnym pracowniczym ubezpieczeniem społecznym w tym kraju na podstawie umowy o pracę zawartej 1.02.2017 r., a jedynie, że został zgłoszony do takich ubezpieczeń przez słowackiego pracodawcę. Tymczasem tylko objęcie wnioskodawcy pełnym ubezpieczeniem społecznym na podstawie umowy o pracę przez słowacką instytucję ubezpieczeniową czyniłoby niemożliwym ustalanie przez polską instytucję ubezpieczeniową, że podlega on ustawodawstwu polskiemu. Z informacji uzyskanej przez ZUS od właściwego słowackiego organu wynika zaś, że nie wydała on wnioskodawcy dokumentu na formularzu A1 poświadczającego, że podlega on ubezpieczeniu społecznemu na Słowacji, ani też nie została wydała przez słowacki organ decyzja w tym przedmiocie wobec skarżącego. Co istotne odwołujący nigdy nie wystąpił do instytucji słowackiej o wydanie takiego dokumentu czy decyzji.

W tym miejscu należy przypomnieć, że reguły dowodzenia w procesie cywilnym zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych (zob. wyrok SA w Szczecinie z 27.06.2013 r., III AUa 132/13).

W świetle powyższego to na odwołującym ciążył obowiązek wykazania, że podlegał ubezpieczeniom społecznym na Słowacji, a wykazanie tej okoliczności sprowadzało się de facto do złożenia druku A1 lub innego alternatywnego dokumentu potwierdzającego podleganie ubezpieczeniom w państwie członkowskim. W niniejszej sprawie odwołujący zadaniu temu nie sprostał.

Sąd Okręgowy zważył, że wnioski odwołującego dotyczące jego żądań by zobowiązać ZUS do dostarczenia protokołu kontroli przeprowadzonej u słowackiego pracodawcy M. s.r.o. w zakresie zatrudnienia i wynagrodzenia wnioskodawcy w badanym okresie, a w przypadku nie posiadania przez ZUS takiego protokołu o zobowiązanie polskiego organu rentowego o wystąpienie do organu słowackiego o ten protokół, nie mógł zostać uwzględniony, albowiem ZUS nie jest stroną postępowań prowadzonych przez słowacką instytucję ubezpieczeniową. Z tych samych względów Sąd nie uwzględnił wniosku skarżącego o zobowiązanie ZUS do przedstawienia wyczerpania na podstawie, którego praca wnioskodawcy uznana została przez słowacki organ za marginalną, a w razie nie posiadania przez Zakład takich wyczerpania o zobowiązanie polskiego organu rentowego by zwrócił się o rzeczony dokumenty do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej.

Dodatkowo ponownie należy przypomnieć, że to na wnioskodawcy jako stronie twierdzącej spoczywał ciężar przedstawienia dowodów na wykazanie okoliczności faktycznych, z których wywodzi swoje roszczenia zgodnie z art. 6 k.c.

Jednocześnie wskazać należy, że polskie sądy powszechne, podobnie zresztą jak organ rentowy, nie są władne do oceny prawidłowości postępowania administracyjnego słowackich organów. Wszelkie w tym zakresie sporne kwestie, winny zostać wyjaśnione przed słowackimi organami przez osoby odwołujące się, za pomocą środków dopuszczonych przez państwo słowackie i dopiero po ewentualnej zmianie stanowiska przez wskazane organy, ubezpieczony będzie mógł domagać się wznowienia postępowania przed polskim sądem. (wyrok SA w Katowicach z 29.06.2016 r., III AUa 1643/15).

Podkreślić należy, że w sprawach dotyczących ustalenia właściwego ustawodawstwa, przy zastosowaniu właściwych w tym względzie przepisów unijnych, poza kompetencją zarówno organu rentowego, jak i sądu rozpoznającego

odwołanie, pozostają kwestie związane z oceną ważności stosunku prawnego ubezpieczenia danego wnioskodawcy za granicą, ten bowiem stosownie do generalnej reguły wspólnotowej "lex loci laboris" podlega wyłącznie prawu miejsca wykonywania pracy, jak też dotyczące charakteru mającej być tam świadczoną pracy w aspekcie ewentualnej jej jedynie marginalności (wyrok SN z 23.08.2007 r. I UK 68/07 OSNP 2008/19-20/300 oraz wyrok SN z 6.06.2013 r. II UK 333/12 OSNP 2014/3/47). Ustalenie w tym zakresie należy wyłącznie do kompetencji właściwych instytucji miejsca wykonywania pracy, bo to wynika wprost z treści pkt 11 preambuły rozporządzenia podstawowego, która stanowi, że „uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w Państwie Członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, że właściwym dla nich stanie się inne Państwo Członkowskie, ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo”. Tym samym z jednej strony poza omawianą oceną pozostaje rzeczywistość świadczenia pracy za granicą i charakter tej pracy, z drugiej zaś oczywistym jest, że ocena ta nie może też dotyczyć prawidłowości procedowania zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej w sprawie dotyczącej mającego tam powstać stosunku ubezpieczenia społecznego, w tym więc i ważności wydanych w tym przedmiocie przez tę instytucję decyzji. Reasumując - należy stwierdzić, że postępowanie w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa ma charakter czysto formalny i opierając się na zasadzie ścisłego współdziałania właściwych instytucji ubezpieczeniowych ma doprowadzić do porozumienia, które ostatecznie uwzględniać musi zasadę podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu tylko jednego państwa. Ostateczne więc ustalenie właściwego ustawodawstwa nie może doprowadzić zarówno do sytuacji podwójnego ubezpieczenia, jak i tej, w której zainteresowany pozostawałby poza jakimkolwiek ubezpieczeniem społecznym. Dlatego też tak istotne jest zawsze określenie statusu ubezpieczeniowego zainteresowanego poza granicami kraju na dzień wydawania w tym przedmiocie decyzji przez ZUS.

Należy wskazać, że brak uprawnień ze strony ZUS do oceny ważności umowy o pracę w innym państwie unijnym (na co wskazuje w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy - m.in. w w/w wyroku z 23.08.2007 r., I UK 68/07, OSNP 2008/19-20/300) nie oznacza, że ZUS w ogóle nie może mieć żadnych wątpliwości w tym zakresie, co wynika wprost z regulacji zawartych w art. 5 i 16 rozporządzenia podstawowego.

Sąd Okręgowy analizując tę kwestię podzielił w całości pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 21.01.2016 r., III UK 61/15, że instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwość co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz może chodzić jedynie o wątpliwość co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewność co do tego, czy osoba wnioskodawcy jest objęta systemem ubezpieczenia w więcej niż jednym państwie (wyrok SN z 21.01.2016 r., III UK 61/15, Legalis Numer 1405148).

W rozpoznawanej sprawie o powstaniu po stronie organu rentowego takiej wątpliwości przesądziła okoliczność, że wnioskodawca nie przedłożył formularza A1 wystawionego przez słowacką instytucję ubezpieczeniową, a nadto słowacka instytucja ubezpieczeniowa przestała do ZUS pisemną informację z 10.05.2018 r. (w odpowiedzi na pismo ZUS z 24.04.2018 r., w którym ZUS sformułował swoje wątpliwości co do podlegania ustawodawstwu słowackiemu przez skarżącego na podstawie umowy z 1.02.2017 r.), że nie wydała wnioskodawcy poświadczenia ubezpieczenia jako pracownikowi słowackiej spółki (...) s.r.o. na formularzu A1 i jednocześnie zwróciła się do ZUS z prośbą o przesłanie decyzji o podleganiu wnioskodawcy ustawodawstwu polskiemu, jeśli takowa została wydana.

W kontekście nie przedstawienia przez odwołującego organowi rentowemu formularza A1 wystawionego przez słowacką instytucję ubezpieczeniową oraz uzyskanej przez ZUS informacji ze strony słowackiej instytucji, że nie wydała ona wnioskodawcy jako pracownikowi słowackiej firmy (...) s.r.o. rzeczonego poświadczenia na formularzu A1, wyjaśnić należy, że poświadczenie lub odmowa poświadczenia na formularzu (obecnie) A1 rodzi w świetle prawa wspólnotowego poważne konsekwencje, gdyż w istocie rozstrzyga ono o podleganiu lub nie podleganiu ustawodawstwu danego kraju w zakresie zabezpieczenia społecznego.

W myśl art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II

rozporządzenia podstawowego, poświadczają, że to ustawodawstwo ma zastosowanie oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

Orzecznictwo Trybunału Europejskiego w Luksemburgu, odnoszące się do badania treści formularza E-101, który został obecnie zastąpiony przez formularz A1, zachowało aktualność również na gruncie obecnie obowiązującego rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009, które zastąpiło rozporządzenie Rady EWG Nr 574/72 z 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia 1408/71 (Dz. Urz. WE L 74 z 27 marca 1972 r.). W wyroku z 26 stycznia 2006 r. w sprawie C-2/05 Trybunał wskazał, że formularz ten ma na celu ułatwienie swobodnego przepływu pracowników i świadczenia usług. Trybunał (...) w Luksemburgu potwierdził w wyroku z 4 października 2012 r. w sprawie C-115/11, że instytucja wydająca zaświadczenie E 101 (obecnie A1) ma obowiązek dokonania prawidłowej oceny faktów mających znaczenie dla zastosowania reguł określania właściwego ustawodawstwa z dziedziny zabezpieczenia społecznego, a tym samym zagwarantowania, że informacje podane w zaświadczeniu E 101 będą prawdziwe (zob. wyrok ETS z 30 marca 2000 r. w sprawie C-178/97). Dokonując zaś oceny okoliczności faktycznych dla potrzeb określenia właściwego ustawodawstwa z dziedziny zabezpieczenia społecznego dla celów wydania zaświadczenia E 101, instytucja je wydająca może wziąć pod uwagę, oprócz brzmienia umowy o pracę, okoliczności zawarcia umowy i metody prowadzenia działalności przez dane przedsiębiorstwo w zakresie, w jakim czynniki te mogą rzucić światło na rzeczywisty charakter rozpatrywanej pracy.

W świetle przytoczonej regulacji poświadczenie na formularzu A1 jest zatem w zasadzie jedynym ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania. ZUS nie miałby zatem podstaw prawnych do podważania ustaleń swego słowackiego „odpowiednika”, jeśli ten wystawiłby formularz A1 w odniesieniu do ubezpieczonego.

W sprawie poza sporem pozostaje, że wnioskodawca nie przedłożył na żadnym etapie dokumentu A1 wydawanego zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 987/2009, a właściwa słowacka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała ZUS, że dokument taki nie był dla skarżącego wystawiony.

Sam registryjny list FO, na który powołuje się wnioskodawca, a który ma potwierdzać zgłoszenie odwołującego do słowackiego systemu ubezpieczeń, nie przesądza jeszcze o właściwym ustawodawstwie, w sytuacji gdy instytucja słowacka nie wydała wnioskodawcy poświadczenia na formularzu A1. Stąd całkowicie niezasadny okazał się zarzut odwołującego dotyczący naruszenia art. 5 rozporządzenia wykonawczego. Jedynie bowiem przedstawienie w niniejszej sprawie dokumentu A1, w myśl przywołanego przepisu rozporządzenia wykonawczego, przesądziłoby kwestię istnienia elementu transgranicznego i tym samym uzasadniałoby stosowanie materialnego prawa unijnego. Brak poświadczenia A1 miał zatem istotne znaczenie dla przebiegu i efektów procedury ustalenia właściwego ustawodawstwa w oparciu o przepis art. 16 rozporządzenia wykonawczego.

Zaakcentować należy, że również złożenie przez skarżącego kserokopii umowy o pracę z 1.02.2017 r. i dowodów przelewu wynagrodzenia za miesiące od lutego do listopada 2017 r. nie może zmienić tej oceny, albowiem ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa nie jest dopuszczalna, gdyż stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia podstawowego dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa. Oznacza to, że polski organ rentowy (jako instytucja właściwa według miejsca zamieszkania wnioskodawcy) nie ma kompetencji do oceny spełnienia warunków objęcia jej ubezpieczeniem społecznym w innym państwie członkowskim z tytułu wykonywania tam pracy najmniej.

Z powyższego wynika, że do organu rentowego, jak również do sądu polskiego, należy przede wszystkim ustalenie, czy osoba uprawniona podlega ubezpieczeniu społecznemu w danym państwie członkowskim, a nie ustalenie, czy ważny jest stosunek prawny będący podstawą objęcia jej ubezpieczeniem społecznym w tym państwie.

Jeżeli organ rentowy poweźmie wątpliwości co do ważności stosunku prawnego będącego podstawą objęcia tytułem ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim w ramach postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego, to nie może samodzielnie przesądzać tej kwestii (wyroki Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15, LEX nr 1977828; uchwała Sądu Najwyższego z 18 marca 2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216, wyrok Sądu Najwyższego z 13 września 2017 r., I UK 328/16, LEX nr 2389586).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy zważył, że zasadą, która mogła mieć zastosowanie przy wyborze jednego z dwóch ustawodawstw z zakresu zabezpieczenia społecznego, jest zasada koordynacji przewidziana w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną. W celu zastosowania tej zasady regulacje unijne określają procedurę postępowania wyznaczonych instytucji ubezpieczeniowych zainteresowanych państw członkowskich.

Procedurę tę reguluje art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ. U. UE L z 2009r. nr 284, poz. 1 z dnia 30 października 2009r.).

Wbrew twierdzeniom odwołującego, w ocenie Sądu, organ rentowy prawidłowo wyczerpał powyższą procedurę ustalając ostatecznie w zaskarżonej decyzji od 1.02.2017r. do 30.11.2017 r. ustawodawstwo polskie dla ubezpieczonego.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, a stosownie do art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia, wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

Jak stanowi art. 16 ust. 3 w/w rozporządzenia wykonawczego, tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

W ust. 4 art. 16 w/w rozporządzenia postanowiono zaś, że w przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego.

W ust. 5 art. 16 rozporządzenia wykonawczego postanowiono, że instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego.

Zgodnie zaś z treścią ust. 6 art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej.

Uwzględniając, że zasadą jest podleganie ubezpieczeniu tylko w jednym państwie członkowskim (art. 11 ust.1 rozporządzenia podstawowego), może się zdarzyć, że organ rentowy ma wątpliwości co do podlegania przez daną osobę ustawodawstwu swojemu albo innego państwa.

W celu uniknięcia sytuacji wykluczenia ubezpieczonego z obu konkurencyjnych ubezpieczeń albo objęcia go ubezpieczeniem w obu państwach, zachodzi potrzeba uruchomienia procedury uregulowanej w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego, które nakazują zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności, do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Może ono polegać na poinformowaniu przez instytucję miejsca świadczenia pracy o swoim stanowisku odnośnie do nieistnienia ważnego tytułu do ubezpieczenia społecznego na terytorium jej państwa, wydaniu przez instytucję właściwą miejsca zamieszkania decyzji (o charakterze tymczasowym - w trybie art. 16 ust. 2) o stosowaniu ustawodawstwa krajowego i zaakceptowaniu tej decyzji przez instytucję właściwą dla miejsca świadczenia pracy (niewniesienie zastrzeżeń) (postanowienie SN z 20.10.2016 r., I UZ 20/16, LEX nr 2163324).

W świetle przedstawionych powyżej rozważań i cytowanej regulacji nie jest zatem uzasadnione stanowisko odwołującego, że instytucja właściwa dla miejsca zamieszkania osoby wykonującej pracę w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, do której wpłynął wniosek takiej osoby o ustalenie ustawodawstwa właściwego, jako tymczasowe ustawodawstwo zawsze musi wskazać ustawodawstwo miejsca świadczenia (deklarowanej we wniosku) pracy, zwłaszcza w sytuacji, gdy instytucja ta ma wątpliwości co do określenia ustawodawstwa z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego.

Prawidłowe było zatem postępowanie polskiego organu rentowego polegające na skorzystaniu z art. 16 rozporządzenia wykonawczego i wskazaniu słowackiej instytucji przez polski organ rentowy jakiego rodzaju wątpliwości zgłasza, w szczególności jakie dokumenty mające znaczenie w sprawie kwestionuje co do faktycznego powstania tytułu ubezpieczenia na Słowacji. Nie powinno przy tym budzić wątpliwości, iż organ Państwa Członkowskiego, któremu organ innego Państwa Członkowskiego przestawił swoje wątpliwości co do powstania tytułu ubezpieczenia w tym Państwie - winien nie tylko podjąć współpracę z organem wątpliwości te zgłaszającym, ale powinien podając starania zmierzające w do wyjaśnienia tych wątpliwości, we właściwym dla siebie trybie.

Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawą podziela wyrażone w orzecznictwie stanowisko, że w trybie art. 16 ust 2 rozporządzenia wykonawczego następuje tylko wstępne określenie ustawodawstwa, które ma charakter tymczasowy i które jeszcze nie przesądza o tym, że wskazane w tym trybie ustawodawstwo jest właściwym dla ubezpieczonego. Podkreślić jednak należy, że ustalenie ustawodawstwa w trybie art. 16 ust 2 rozporządzenia wykonawczego, nie zawsze musi oznaczać, że ustawodawstwo to zostanie określone w oparciu o przepis art. 13 rozporządzenia podstawowego. Natomiast zawsze takie tymczasowe wyznaczenie uruchamia procedurę zmierzającą do ostatecznego określenia ustawodawstwa w danym przypadku (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10.06.2014 r., III AUa 2015/13). A zatem instytucja krajowa może - ustalając tymczasowo ustawodawstwo - wskazać na ustawodawstwo polskie, czyli inne niż wynika z normy kolizyjnej zawartej w art. 13 ust 3 rozporządzenia podstawowego, zwłaszcza mając wątpliwości, czy istotnie mamy do czynienia ze zbiegiem tytułów ubezpieczenia, w szczególności czy wnioskodawca świadczy pracę w innym państwie unijnym. Istotne jest natomiast to, że wątpliwości tych instytucja krajowa oczywiście nie może rozstrzygnąć samodzielnie, lecz musi zastosować procedurę wynikającą

z art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego (tak też Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 15.05.2019 r., III AUa 825/18, Lex 2680875).

Wydanie zaskarżonej decyzji w n/n sprawie nastąpiło dopiero po jednoznacznym przedstawieniu przez ZUS organowi słowackiemu wątpliwości co do powstania tytułu ubezpieczenia na terenie Słowacji i po uzyskaniu stanowiska organu słowackiego w zakresie zgłoszonych przez polski organ rentowy wątpliwości.

Dodać należy, że zarówno art. 16 ust. 4 jak i art. 5 rozporządzenia wykonawczego, przewidują możliwość porozumienia się obu organów, a zatem nie jest wykluczone ustalenie ustawodawstwa właściwego w drodze porozumienia organów wzajemnie przedstawiających swoje argumenty.

Podsumowując dotychczasowe rozważania wskazać zatem należy, że zgodnie z art. 16 ust. 1-3 rozporządzenia wykonawczego wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego, co oznacza, że ustalenie ustawodawstwa właściwego w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nie zawsze musi znaczyć, że ustawodawstwo to zostanie określone w oparciu o art. 13 rozporządzenia podstawowego, albowiem, w świetle tego przepisu, organ musi jedynie uwzględnić treść tego przepisu przy wskazaniu ustawodawstwa. Konstrukcja art. 16 rozporządzenia wykonawczego prowadzi zatem do wniosku, że przepis ten ma zawsze zastosowanie w przypadku pracy w więcej niż jednym państwie członkowskim, co nie przesądza automatycznie, że ustawodawstwo to zostanie określone zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego. Organ zobowiązany jest oczywiście rozważyć, czy nie zachodzi któryś z przypadków wymienionych w art. 13 rozporządzenia podstawowego, co jednak nie stoi na przeszkodzie stosownie do okoliczności faktycznych określeniu w oparciu inną niż art. 13 podstawę. W świetle aktualnego brzmienia art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego sam fakt wykonywania pracy w dwóch państwach nie zawsze będzie dawał podstawę do wyznaczenia ustawodawstwa właściwego w oparciu o art. 13. Sens instytucji określenia tymczasowego ustawodawstwa musi być jednak taki, aby w razie zgłoszenia wniosku w tym przedmiocie ustawodawstwo takie zostało wskazane. Zawsze przecież takie wyznaczenie ustawodawstwa uruchamia stosowną procedurę zmierzającą do ostatecznego określenia ustawodawstwa w danym przypadku. Zgodzić się zatem trzeba z organem rentowym, że był on uprawniony do wydania decyzji w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, ustalającej tymczasowo jako właściwe ustawodawstwo polskie. Dodać należy, że o ustaleniu polskiego ustawodawstwa zawiadomiono - zgodnie z przepisami - właściwą słowacką instytucję ubezpieczeniową, która do powyższego nie zniosła zastrzeżeń. Tymczasem instytucja ta (słowacka) wskazała, że w stosunku do odwołującego nie wydano formularza A1 poświadczającego jego podleganie ubezpieczeniom słowackim. Należy podkreślić, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych Sąd ocenia prawidłowość konkretnej zaskarżonej decyzji organu rentowego i ocena ta jest dokonywana na dzień wydania tej decyzji. W niniejszej sprawie, w dacie wydania zaskarżonej decyzji, polski organ rentowy uzyskał stanowisko słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o niewystawieniu formularza A1 dla wnioskodawcy z jednoczesną prośbą o dostarczenie słowackiemu organowi decyzji ZUS o podleganiu odwołującego polskiemu ustawodawstwu, jeśli taka została wydana. Zaakcentowania wymaga, że do dnia dzisiejszego odwołujący nie uzyskał potwierdzonego przez instytucję słowacką formularza A1, co uzasadniałoby stosowanie wobec niego słowackich przepisów w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Brak zastrzeżeń na tymczasowe ustalenie ustawodawstwa polskiego ze strony instytucji słowackiej, o którym - wbrew twierdzeniom odwołującego - właściwa słowacka instytucja została przez ZUS poinformowana pismem z 3.08.2018 r. doręczonym 7.08.2018 r. /k. 10 akt ZUS/, skutkowało tym, że ustalenie to stało się ostateczne i w efekcie jedynym tytułem dla wnioskodawcy do podlegania ubezpieczeniom społecznym jest prowadzona przez niego w Polsce działalność gospodarcza, co znalazło odzwierciedlenie w treści zaskarżonej decyzji organu rentowego z dn. 26.11.2018 r. wydanej po upływie dwóch miesięcy od momentu poinformowania stron, tj. wnioskodawcy i słowackiej instytucji, o ustaleniu tymczasowym podlegania w badanym okresie wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu, również w oparciu o odpowiednie powołane w tej decyzji przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym stanie rzeczy całkowicie niezasadny okazał się zatem zarzut naruszenia art. 13 ust.

3 rozporządzenia podstawowego poprzez jego nie zastosowanie, a zamiast niego zastosowanie art. 11 ust. 3 lit a) rozporządzenia wykonawczego.

Sąd Okręgowy – mając na uwadze argumentację przytoczoną przez wnioskodawcę w uzasadnieniu jego odwołania /k. 4 -6/ - pragnie wskazać, że zna i podziela najnowszą linię orzeczniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą, jeżeli organ rentowy poweźmie wątpliwości co do ważności stosunku prawnego będącego podstawą objęcia tytułem ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim w ramach postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego - nie może samodzielnie przesądzać tej kwestii (wyrok SN z 21.01.2016 r., III UK 61/15, LEX nr 1977828; uchwała SN z 18.03.2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216, wyrok SN z 13.09.2017 r., I UK 328/16, LEX nr 2389586). W przedmiotowej sprawie odwołujący nie przedstawił dowodów, z których wynikałoby, że podlegał on ubezpieczeniom społecznym na Słowacji z tytułu zawartej umowy o pracę ze spółką (...) s.r.o.

Jedynie na marginesie można zauważyć, że zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego - praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem.

Do określenia pojęcia pracy marginalnej w ramach postępowań administracyjnych przed organem rentowym, jak też w postępowaniach sądowych posilkowo wykorzystywane są zapisy zawarte w Praktycznym poradniku: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE), w Europejskim Obszarze Gospodarczym ((...)) i w Szwajcarii, zgodnie z którym - "praca o marginalnym charakterze to praca, która jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu oraz zysku ekonomicznego. Zaleca się, aby przyjąć wskaźnik, zgodnie z którym za pracę o marginalnym charakterze uznawać będzie się pracę zajmującą mniej niż 5% regularnego czasu pracy pracownika i/lub przynoszącą mniej niż 5% jego całkowitego wynagrodzenia. Charakter wykonywanej pracy, np. praca o charakterze pomocniczym, pozbawiona niezależności, wykonywana w domu lub pomocniczo w stosunku do głównej pracy, może również posłużyć za wskaźnik pozwalający uznać daną pracę za pracę o marginalnym charakterze. Osoba wykonująca "pracę o marginalnym charakterze" w jednym państwie członkowskim, która pracuje również dla tego samego pracodawcy w innym państwie członkowskim, nie może być uznawana za osobę normalnie wykonującą pracę w dwóch lub kilku państwach członkowskich i w związku z tym nie jest objęta zakresem obowiązywania przepisów art. 13 ust. 1 rozporządzenia 883/2004. W takim przypadku osoba jest traktowana, w celu ustalenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, jako pracująca wyłącznie w jednym państwie członkowskim. Jeżeli praca o marginalnym charakterze jest podstawą włączenia do systemu zabezpieczenia społecznego, składki powinny być opłacane we właściwym państwie członkowskim od całości dochodu ze wszystkich rodzajów pracy."

Na podstawie złożonej przez skarżącego umowy o pracę z 1.02.2017 r. zawartej ze słowacką firmą (...) s.r.o. odwołujący miał wykonywać pracę w wymiarze 10 godzin miesięcznie i z tego tytułu przysługiwało mu wynagrodzenie na poziomie 60 Euro miesięcznie tj. około 220 zł netto.

Stosownie do art. 129 § 1 k.p. czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy, z zastrzeżeniem art. 135-138, 143 i 144 k.p. Odwołujący w toku postępowania przedstawił informację o wysokości dochodu jaki uzyskiwał w 2017 r. od lutego do listopada załączając przelewy na rachunek bankowy wynagrodzenia od M. s.r.o. Do wyliczenia należałoby przyjąć wysokość wynagrodzenia minimalnego zgodnie z § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r., które od dnia 1 stycznia 2017 r. zostało ustalone na 2000 zł brutto, tj. 1459,48 zł netto (Dz.U. z 2017 r., poz. 1474). Skoro tak, to średnio miesięcznie pracownik winien przepracować około 176 godzin. Ubezpieczony pracę najemną wykonywał 10 godzin w miesiącu, zatem czas pracy stanowił średnio około 5,7% regularnego czasu pracy. Za pracę najemną uzyskał dochód netto w kwocie odpowiednio: 223,50 złote za luty 2017 r. (przelew z 20 marca 2017 r. k. 25 akt ZUS); 219,79 złotych za marzec 2017 r. (przelew z 19 kwietnia 2017 r. k. 26 akt ZUS), 217,77 złotych za kwiecień 2017 r. (przelew z 18 maja 2017 r. k. 27 akt ZUS); 219,17 złotych za maj 2017 r. (przelew z 20 czerwca 2017 r. k. 28 akt ZUS), 218,07 złotych za czerwiec 2107 r. (przelew z 18 lipca 2017 r. K. 29 akt ZUS), 221,04 złotych za lipiec 2017 r. (przelew z 21 sierpnia 2017 r. k. 30

akt ZUS); 222,29 złotych za sierpień 2017 r. (przelew z 18 września 2017 r. k. 31 akt ZUS), 219,86 złotych za wrzesień 2017 r. (przelew z 19 października 2017 r. k. 32 akt ZUS), 220,41 zł za październik 2017 r. (przelew z 21 listopada 2017 r. k. 33 akt ZUS), 219,36 zł za listopad 2017 r. (przelew z 19 grudnia 2017 r. k. 34 akt ZUS). Opierając się wyłącznie na wytycznych dotyczących charakterystyki pracy marginalnej mogłoby się wydawać uprawnione twierdzenie, że odwołujący przekraczając 5% pułap wynagrodzenia i czasu pracy spełnił kryteria do uznania, że jego praca na Słowacji nie była pracą marginalną. Biorąc jednak pod uwagę, że odwołujący się z miejsca zamieszkania w miejscowości R. (...) (woj. (...)) do miejsca świadczenia pracy na Słowacji (siedzibą spółki (...) s.r.o. jest P., a strony umówiły się, że miejscem pracy wnioskodawcy będzie Republika Słowacka) miał do pokonania odległość ok. 460 kilometrów, w jedną stronę, można więc przypuszczać, że koszty uzyskania przychodu z tej umowy, które związane były tylko z dojazdem i zakwaterowaniem oraz wyżywieniem wielokrotnie przewyższały faktyczny zysk. W tych okolicznościach, z punktu widzenia ekonomicznego pracę taką można byłoby zakwalifikować jako pracę marginalną.

Powyższe pozostaje oczywiście jedynie teoretycznym rozważaniem nie mającym wpływu na rozstrzygnięcie, gdyż tak jak wskazano powyżej jeżeli organ rentowy poweźmie wątpliwości co do ważności stosunku prawnego będącego podstawą objęcia tytułem ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim w ramach postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego - nie może samodzielnie przesądzać tej kwestii. Podobnie również Sąd tego nie czyni. Istotnym w niniejszej sprawie jest jedynie to, że organ rentowy, zachowując wszelkie procedury, poinformował słowacki organ ubezpieczeniowy o treści decyzji tymczasowej, do której nie zostały wniesione żadne zastrzeżenia. Tym samym sporna decyzja jest jak najbardziej prawidłowa.

W konkluzji stwierdzić zatem należy, że odwołujący w spornym okresie podlega polskiemu ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, mają do niego zastosowanie przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.Dz. U. z 2019 r. poz. 300 ze zm.).

Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ww. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zgodnie zaś z art. 8 ust. 6 pkt 1 ww. ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się: osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

W myśl art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego - oddalił odwołanie jako bezzasadne.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy wraz z pouczeniem, iż ma on prawo wniesienia apelacji od tego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Łodzi za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Łodzi w terminie 14 dni od dnia doręczenia wyroku wraz z uzasadnieniem.

A.P.